

netop i Anledning af Tillægsbevillingsforslaget om et midlertidigt Lønningsstillæg. Det var den sidste Udtalelse, der fremkom fra Udvalget, før Sagen endelig faldt; men det hævdes netop der meget stærkt, at denne Sag ikke maa afgjøres med noget som helst Hensyn til den nuværende Dyrtdistsstand, den maa afgjøres i Henshold til Forholdene, saaledes som de vare dengang, da det oprindelige Lovforslag blev forelagt et Aar tilbage eller mere — jeg husker ikke, hvor lang Tid det var —, og maatte bestemmes efter Alt, hvad der dengang blev gjort gjældende med Hensyn til Lønningsstillægget, idet Vedkommende, som det var fuldstændig rigtigt, udtrykkelig holdt sin Stilling fri for det Tilfælde, at der maatte blive Spørgsmaal om et Dyrtdistsstillæg. Det glæder mig netop at kunne frembringe denne Anerkjendelse fra et stort Parti her i Thinget, som dog i Virkeligheden har formaaet at se den Forstjæl, der er mellem Forlangendet om et midlertidigt Lønningsstillæg og om et Dyrtdistsstillæg. Jeg ser ikke rettere, end at Finanslovsforslaget var den ene rette Mads til at søge Dyrtdistsstillæg for det indeværende Finansaar, nu da Dyrtdistsstanden var indtraadt, og at deri skulde kunne lægges, at Regjeringen forsættelig søger Konfliktpunkter med dette Thing, er mig aldeles ubegribeligt.

Endvidere angriber den ærede Ordfører Regjeringen for den nye Opløsningspolitik, som han kalder det. Naar det Beslægtede skulde indtræde, at der ikke kom nogen Finanslov tilstede paa Grund af uoverensstemmende Vedtagelse af de to Thing, ser jeg ikke rettere, end at det er Regjeringens uafviselige Pligt at faae rettet denne Feil ved at opløse det af Thingene, hvis Flertal denne Gang har viist ikke at ville søge Overenskomst. Jeg ser ikke rettere, end at det er Regjeringens uafviselige Pligt uden Hensyn til, hvad Regjeringens Lyst kunde være, og jeg vil sige til, uden Hensyn til, hvilke Forventninger Regjeringen maatte gjøre sig om, at i Virkeligheden det nyvalgte Thing vilde stille sig anderledes eller tro sig berettiget til at stille sig anderledes end det aftraadte Thing. — Jeg ser ikke rettere, end at ligefrem er Regjeringens Pligt at gjøre et saadant Forsøg. Om man deri vil se et Bevis paa, at Regjeringen vil slaa ind paa en ny Politik, som man kalder Opløsningspolitik, veed jeg ikke; men jeg vil kun udtale, at det efter min Mening vil være aldeles uberettiget at gjøre det. Regjeringen maa nødvendigvis gaa ud fra, at det maa være ved en ulykkelig Hændelse, at der ikke er kommet nogen Finanslov tilstede, Regjeringen maa gaa ud fra, at det umulig kan være Repræsentationens oprigtige Mening og langt mindre Bælgerfolkets oprigtige Mening, at der ikke skal skaffes nogen Finanslov tilveie ved Overenskomst mellem de to Thing, og at det altsaa, som jeg betegnede det, maa være ved en ulykkelig Hændelse, at denne Finanslov er kommen af Dage. Man maa ialtfald have en

ny Dom for, at det virkelig er Bælgernes Mening, og at det virkelig er Folkerepresentationens Mening, at den ikke vil have Indflydelse gennem Vedtagelsen af en endelig Finanslov paa Statens Budget. Den fulde Indflydelse paa Fasttættelsen af Statens Indtægter og Udgifter kan Repræsentationen selvfølgelig kun faae gennem Vedtagelsen af en Finanslov. Det er givet, at, naar en saadan ikke vedtages, maa Meget være overladt til Administrationens Skjøn, meget udover det, som Repræsentationen kunde ønske. Maaffe har den ærede Ordfører troet at se en Indledning til denne Opløsningspolitik i den sidste Opløsning af Folkethinget. Det havde været langt ventligere fra den ærede Ordførers Side, om han deri vilde have set et Forsøg fra Regjeringens Side paa at undgaa en saadan Konflikt, som vi nu alligevel ere komne i. Efterat Regjeringen havde set den Betænkning, som dette Things Finansudvalg havde afgivet efter Finanslovens Tilbagevenden fra Landstinget, ansaa den ialtfald det for utvilsomt, at en Forsættelse af Forhandlingen mellem de to Thing og en Afslutning gennem et Fællesudvalg nødvendigvis maatte have bragt os til det Punkt, hvor vi i dette Dødblik staa. Det havde, som sagt, efter min Mening været en ventligere Forstaaelse af Tilveiebringelsen af et nyt Thing, at man ønskede at forebygge en Konflikt, end den, at det skulde være Indledningen til en hel ny Politik, Opløsningspolitikken. Det var Regjeringens Haab, at den maatte kunne afværge en saadan Konflikt ved Tilveiebringelsen af et nyt Folkething, som hverken med Nødvendighed behøvede at se saa meget tilbage paa Fortiden eller saa meget frem i Fremtiden som det, der sad; Forhaabningen derved har jo desværre viist sig at blive skuffet.

Jeg har nu udtalt mig om det, der for mig var Hovedsagen at udtale mig om ligeoverfor den ærede Ordfører og jeg har ønsket, at mine Udtalelser kunde følge saa snart paa den ærede Ordførers Angreb paa Regjeringen, som de efter den mellemstuede Forhandling igaar kunde komme; selvfølgelig maa jeg forbeholde mig senere Udtalelser, forsaavidt Ordføreren eller Ordførere for Mindretal her i Salen skulde give mig Anledning dertil. Men da jeg nu har Ordet, er der dog et Par Bemærkninger endnu, som jeg kunde have Lyst til at gjøre strax i Anledning af, hvad den ærede Ordfører bragte frem igaar. Det maa mere betragtes som Strøbemærkning, idet Hovedsagen for mig har været saa bestemt, som jeg formaar, at tilbagevise den ærede Ordførers Sigtelse for, at det er Regjeringen, der har villet en Konflikt, og som har frembragt Konflikten ved at bringe uvedkommende Spørgsmaal ind paa Finansloven, at Regjeringen har indledet en ny Politik, Opløsningspolitikken, for — om jeg forstod den ærede Ordfører ret — dermed at sætte dette ærede Thing i Knæ. Det var for mig Hovedsagen at